

ת"פ (ראשון לציון) 39051-05-24 - מדינת ישראל נ' פלוני

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 39051-05-24 מדינת ישראל נ'
פלוני(עציר)

לפני כבוד השופטת, סגנית הנשיא שירלי דקל נוח

בעניין: המאשימה מדינת ישראל

נגד

הנאשם פלוני (עציר)

גזר דין

כתב האישום

הנאשם הורשע על פי הודאתו במסגרת הסדר דיוני בכתב אישום מתוקן, בעבירות אלימות כלפי אשתו (להלן: "**המתלוננת**"). כתב האישום כולל שני אישומים, כדלקמן:

אישום ראשון - ביום 13.5.2024 עובר לשעה 18:02 או בסמוך לכך, בבית, שותו הנאשם והמתלוננת משקאות אלכוהוליים. בהמשך, שאלה המתלוננת את הנאשם כמה זמן הוא יכול להיות ללא עבודה ולא לעשות כלום, ובתגובה השיב הנאשם "תעזבי אותי בשקט". אז, שאלה שוב המתלוננת את הנאשם בקשר לחזרה לעבודה.

באותן הנסיבות, היכה הנאשם את המתלוננת במכת אגרוף בעינה. כתוצאה ממעשיו של הנאשם נגרמה למתלוננת חבלה בדמות אדמומיות ונפיחות בעין וקושי בפתיחתה.

לפיכך הורשע הנאשם בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה ממש - בן זוג, לפי סעיף 380 + 382(ג) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**").

אישום שני - כשלושה שבועות עובר למתואר באישום הראשון, העירה המתלוננת לנאשם על כך שאינו

עובד. בתגובה תפס הנאשם באמצעות ידיו בזרועה של המתלוננת.

לפיכך הורשע הנאשם בעבירה של תקיפה סתם - בן זוג, לפי סעיף 379 + 382(ב)(1) לחוק העונשין.

ההסדר הדיוני ותסקיר שירות המבחן

בדיון שהתקיים ביום 19.6.2024 הודיעו הצדדים כי הגיעו להסדר דיוני במסגרתו תוקן כתב האישום, הנאשם הודה, הורשע ונשלח לשירות המבחן על מנת שיוכן תסקיר בעניינו. הצדדים הודיעו כי לא הגיעו להסכמות לעניין העונש אליו יעתרו, ומסרו כי הם ישובו וישוחחו ביניהם לאחר קבלת התסקיר.

לפי תסקיר שירות המבחן, הנאשם בן 49, יליד בלרוס, נשוי למתלוננת ואב לשני ילדים בגילאי 23 ו-17 מנישואיו הראשונים. טרם מעצרו התגורר הנאשם עם המתלוננת ואמו בדירה שכורה בXXXXX.

הנאשם תיאר התפתחותו כתקינה ושלל קשיים כלשהם בארץ המוצא. לדבריו, סיים כנדרש את לימודיו התיכוניים עם תעודת בגרות מלאה. לאחר מכן, למד באוניברסיטה והשלים תואר ראשון בכלכלה. בהיותו כבן 20 התגייס הנאשם לצבא בארץ מוצאו, ושירת כמאבטח למשך שנה וחצי. בגיל 22 עלה הנאשם ארצה בגפו, והוריו הצטרפו אליו כעבור 3 שנים. הנאשם תיאר כי חווה את השתלבותו בארץ כחיובית ומקדמת עבורו.

הנאשם מסר כי לאורך השנים עבד בתפקיד מחסנאי, תוך שגילה יציבות תעסוקתית במקומות העבודה. הנאשם ציין כי בגיל 40 ולמשך כ-6 שנים (בשנים 2021-2015) לא עבד על רקע מחלת הסרטן וטיפולים רפואיים שונים אליהם נדרש, וכיום נמצא במעקב רפואי. לדבריו מוכר על ידי המוסד לביטוח לאומי כנכה 36% ואינו זכאי לקצבת נכות. הנאשם תיאר חזרתו לתפקוד תעסוקתי, כשבסוף שנת 2023 עזב את מקום העבודה בשל רצונו לשפר את תנאי העסקתו, אך מאז אינו עבד, על רקע קשיים במציאת עבודה, קשיים כלכליים ובהמשך מעורבותו בפלילים בעבירות הנדונות.

בהתייחס למערכות יחסים זוגיות, הנאשם מסר כי נישא לראשונה בגיל 26 ובמסגרת מערכת יחסים זו נולדו שני ילדיו. מתיאורו עלה כי בחלוף 15 שנים החליטו הוא ואשתו להתגרש על רקע החלטת מיצוי של הקשר הזוגי. בגיל 47 נישא הנאשם למתלוננת לאחר כשנה של זוגיות. המתלוננת בעלת מעמד זמני בארץ, המתחדש כל שנה. הנאשם תיאר היכרות עם המתלוננת עוד מילדותו, כשחידשו את הקשר ביניהם לפני כ-3 שנים. השניים נישאו אזרחית ופועלים להסדיר את מעמדה של המתלוננת בארץ. הנאשם שלל קיומם של קונפליקטים, בעייתיות ביחסיו הזוגיים והתנהגות אלימה כלשהי בעבר. לצד האמור, תיאר כי בתקופה שקדמה למעצרו, חלה עליה במתח הזוגי והסלמה בדינמיקה בינו לבין המתלוננת, סביב חוסר שביעות רצונה מכך שהנאשם אינו עובד ומקדם את עצמו בהיבט זה תקופה ממושכת. על רקע האמור, התפרץ הנאשם באופן תוקפני ואלים כלפי המתלוננת והיה מעורב בעבירות הנדונות. מדיווחי הנאשם עלה כי בחודש יולי הוא והמתלוננת המשיכו לקיים קשר טלפוני, על

אף קיומם של תנאים מגבילים, אולם בעיתוי הנוכחי מסר הנאשם כי מזה מספר חודשים שאין ביניהם קשר ישיר, אלא בתיווך אמו. הנאשם הביע נכונות לחזור לקשר זוגי עם המתלוננת לאחר סיום ההליך המשפטי.

הנאשם הוא בן יחיד להוריו. אביו נפטר לפני כשנתיים מסרטן ריאות. אמו כבת 69, רואת חשבון במקצועה, עסקה בתחום המכירות רוב שנותיה בארץ, בשל הקושי להשתלב בארץ במקצועה. הנאשם תיאר קשר רגשי קרוב להוריו לאורך השנים ומעורבותם בחייו.

במסגרת הפנייתו של הנאשם לשירות המבחן בהליך המעצר, התרשם שירות המבחן כי התנאים המגבילים שהוטלו על הנאשם הולמים את הסיכון במצבו ולא המליץ לשנותם. הנאשם לא תפס את עצמו כמי שמאופיין בבעייתיות כלשהיא, לא בתחום מניעת אלימות זוגית ולא בתחום ההתמכרויות, לא גילה רצון או נזקקות לסיוע והתערבות מקצועית, ולכן לא הומלץ על הטלת צו פיקוח מעצר. מטעמים אלו, הנאשם גם לא נמצא מתאים לשילוב בתכנית בית משפט קהילתי. בהמשך, התבקש שירות המבחן להגיש תסקיר משלים בעניינו של הנאשם בהתייחס לאפשרות שילובו בטיפול, אך מאחר ושב ושלל נזקקות טיפולית כלשהיא, ושירות המבחן התרשם כי הנאשם נעדר הבנה באשר לבעייתיות במצבו, מוטיבציה וכוחות לשתף פעולה, לא המליץ על שילובו בטיפול.

בהתייחסותו לעבירות נשוא הדיון הנוכחי, הנאשם תיאר כי ברקע לכך קשיים מתמשכים במציאת עבודה אשר תאפשר לו, לתפיסתו, לפרנס את משפחתו באופן מספק. מדבריו עלה כי על רקע האמור חווה פגיעה בדימוי העצמי והגברי ובתחושת הערך העצמי והתמודד עם תחושות של מצב רוח ירוד ודכדוך. באשר להתנהגותו האלימה המתוארת בכתב האישום המתוקן, התבטא הנאשם באופן מצמצם ומטשטש, כשהשליך האחריות על התנהלותה של המתלוננת כלפיו, כשתופס עצמו כמי שהיה בעצמו קורבן לאלימות מילולית מצדה באותו אירוע וניסה להתגונן. כמו כן, הנאשם ציין כי באירוע המתואר באישום הראשון שבכתב האישום המתוקן היה תחת השפעת אלכוהול באופן שהשפיע על שיקול דעתו והתנהלותו.

לאור דיווחיו של הנאשם על צריכת אלכוהול ברקע לביצוע העבירות, בחן עמו שירות המבחן את דפוסי השימוש באלכוהול. הנאשם תיאר צריכת אלכוהול מתונה לאורך השנים, עם זאת מדבריו עלה כי בתקופה שקדמה לביצוע העבירות, כשהיה מחוסר עבודה, צרך אלכוהול באופן מוגבר. הנאשם תיאר מעצרו כמציב גבול עבורו, וכי מזה כחצי שנה הפסיק לצרוך אלכוהול. הנאשם שלל התמכרות לאלכוהול או נזקקות טיפולית בתחום זה.

במהלך האבחון היה הנאשם ממוקד בהצגת יחסים זוגיים אידיאליים עם המתלוננת ותיאר את התנהגותו התוקפנית והאלימה בעבירות כחריגה ביחס להתנהלותו הכללית ובמערכות יחסים זוגיות בפרט. הנאשם ביטא תחושת מצוקה סביב תנאיו המגבילים, קושי לשאת את העובדה שנתמך כלכלית במתלוננת ולא נוטל חלק בפרנסת המשפחה וכן קושי לשאת את המרחק הפיזי והרגשי מהמתלוננת.

הנאשם שלל נזקקות טיפולית בתחום מניעת אלימות זוגית, והיה ממוקד ברצונו לסיים את ההליך

המשפטי בהקדם על מנת לחזור לשגרת חייו ומגורים משותפים עם המתלוננת.

שירות המבחן נפגש עם המתלוננת, שהיא בת 52, גרושה ואם לשניים בגילאי 32 ו-29, בעלת רישיון עבודה, אך נעדרת מעמד קבוע בארץ, העובדת בניקיון. הנאשמת מסרה כי עברה לאחרונה להתגורר בבאר שבע בשותפות עם חברתה, על מנת להקל התמודדותה עם הוצאות המחייה וציינה כי אמו של הנאשם נותרה בדירה בה התגוררה עם הנאשם והמתלוננת טרם מעצרו. המתלוננת הדגישה חלקים חיוביים באישיותו של הנאשם ותיארה אותו כדמות יציבה ומשמעותית עבורה. בהתייחסותה לכתב האישום המתוקן, תיארה ברקע לכך מתיחות במערכת היחסים בשל היות הנאשם מחוסר עבודה ובחירתו לצרוך אלכוהול. שירות המבחן התרשם כי המתלוננת נוטה למזער מהתנהלותו הבעייתית של הנאשם, כשנראה כי היא ממוקדת ברצונה לשמר הקשר הזוגי. המתלוננת שללה קיומם של אירועי אלימות קודמים פיזיים או מילוליים כלפיה, כמו גם קיומם של קונפליקטים במערכת היחסים. מסרה כי בינה לבין הנאשם לא מתקיים קשר ישיר, אלא באמצעות אמו. המתלוננת שללה חשש מפני הנאשם וציינה כי לא ביקשה להתלונן כנגדו. בדומה לנאשם, הביעה המתלוננת רצונה כי ההליך המשפטי יסתיים בהקדם, תוך שהדגישה את החשיבות שרואה בחזרתו לשגרת חייהם והמשך מגורים משותפים.

שירות המבחן התרשם כי הנאשם בעל כוחות ויכולות לתפקוד תקין, אשר לאורך השנים שמר על תפקוד תעסוקתי יציב, ולצד זאת, מחזיק בדפוסי חשיבה נוקשים ובציפיות ועמדות שמרניות ביחס לתפקידו במסגרת יחסים זוגיים. על רקע מחלתו של הנאשם בשנים 2015-2021, הפגיעה בתפקודו התעסוקתי וקשיים כלכליים, חווה הנאשם פגיעה בדימוי העצמי והגברי, שבאו לידי ביטוי בתחושות מצוקה ותסכול. נראה כי הנאשם התקשה לגלות גמישות הן ביחס לתנאי העסקה והן ביחס לעמדת המתלוננת שהייתה שונה משלו, תוך שהיה מרוכז בעצמו ובצרכיו. להערכת שירות המבחן, על רקע המתואר הגיב הנאשם באופן בלתי מווסת ותוקפני, כשצריכת אלכוהול היוותה גורם מסיר עכבות ומקדם התנהגות בעייתית.

בדומה להליך המעצר, גם בעיתוי הנוכחי התקשה הנאשם להעמיק בבחינה עצמית ביחס לבחירותיו והתנהלותו, כמו גם בהתייחס לצריכת אלכוהול, כשנראה כי אף המתלוננת נוטה לצמצם מהקשיים שחוו. במהלך האבחון בלט כי שני בני הזוג ממוקדים בסיום ההליך המשפטי וחזרה לשגרה מלאה, תוך שהנאשם שלל נזקקות טיפולית בתחום ההתמכרויות או מניעת אלימות זוגית.

כגורמי סיכוי לשיקום מנה שירות המבחן את הגורמים הבאים: היעדר עבר פלילי לחובת הנאשם ותפקודו התעסוקתי התקין לאורך השנים. כן ציין שירות המבחן את התרשמותו כי ההליך המשפטי הציב גבול להתנהגותו התוקפנית והאלימה של הנאשם כמו גם לצריכת אלכוהול מוגברת, כשמדיווחיו עלה כי הוא מצר על התנהגותו, וכן את דיווחי המתלוננת כי אינה חוששת מפניו ומעוניינת בהמשך חיים משותפים עמו.

כגורמי סיכון לביצוע עבירות נוספות בעתיד, מנה שירות המבחן את התייחסותו המצומצמת של הנאשם לביצוע העבירות, קשייו בלקיחת אחריות על מעשיו וקשייו בבחינה עצמית ביקורתית. כמו כן, נלקחו בחשבון קשיי הנאשם בוויסות ושליטה עצמית בעת שהיה נתון בסיטואציה בה חש פגיעה ותסכול, כפי שבא לידי ביטוי בביצוע העבירות. עוד התייחס שירות המבחן לשימוש לרעה שעשה הנאשם באלכוהול

כדרך התמודדות עם קשייו והיעדר יכולתו להציב לעצמו גבולות. עוד נלקחה בחשבון העובדה כי מדובר בזוגיות לא שוויונית, נוכח העובדה כי המתלוננת תלויה בנאשם, כשמעמדה והמשך שהותה בארץ תלוי בהמשך הקשר הזוגי ובתוצאות ההליך המשפטי המתנהל כנגד הנאשם.

ההתרשמות הייתה כי המתלוננת מבטאת עמדה מגוננת, סלחנית ומצמצמת, כשנראה כי היא ממוקדת ברצונה לשמר הקשר הזוגי.

נוכח המתואר, כשהנאשם התקשה לנהל שיח בוחן וביקורתי על התנהלותו בעבירות, לבחון את דפוסי צריכת האלכוהול וכן שלל קושי בחייו וצורך בסיוע מקצועי, לא נוצר פתח להתערבות טיפולית במצבו ושירות המבחן לא יכול היה לבוא בהמלצה על העמדת הנאשם בצו מבחן וצו של"צ. לאור התרשמות שירות המבחן כי הנאשם חווה את ההליך הפלילי כגורם מרתיע במידה מסוימת, המליץ לסיים את ההליך בענישה מרתיעה בדמות מאסר על תנאי וללא המשך מעורבות שירות המבחן בעניינו.

תמצית טיעוני הצדדים לעונש

ב"כ המאשימה עמדה בטיעוניה לעונש על עובדות כתב האישום המתוקן, וטענה כי הנאשם תקף את אשתו בשתי הזדמנויות שונות, בבית בו התגוררו ובאופן מכוון, ובאחת מהפעמים אף גרם לה לחבלה בעין. ב"כ המאשימה התייחסה לערכים החברתיים בהם פגע הנאשם במעשיו, לכך שאלימות במשפחה היא תופעה רווחת, הפנתה לפסיקה שניתנה בעבירות אלו ועתרה לקביעת מתחם עונש הנע בין 12 ועד 24 חודשי מאסר בפועל.

לטענת ב"כ המאשימה, יש לזקוף לזכות הנאשם את העובדה שהוא נעדר עבר פלילי ואת הודאתו בכתב האישום המתוקן, לקיחת האחריות והחיסכון בזמן שיפוטי. לחובת הנאשם טענה כי יש לזקוף את האמור בתסקיר שירות המבחן לפיו אינו לוקח אחריות על מעשיו, לא מבין חומרתם, מנסה לצמצם את התנהגותו ולהשליכה על המתלוננת, שולל נזקקות טיפולית, ושירות מבחן התרשם שאינו מבין את הבעייתיות במצבו ומתקשה להעמיק בבחינה עצמית. ב"כ המאשימה טענה כי כפי ששירות מבחן התרשם, היעדר מוכנות מצד הנאשם לטיפול והעדר הכרה בצורך שלו בטיפול מצביעים על סיכון להישנות העבירות.

ב"כ המאשימה טענה כי מצב דברים זה מחייב הטלת עונש ממשי, שיבהיר לנאשם את חומרת מעשיו, שיהיה בו משקל להגנה על המתלוננת ולשם העברת מסר חד משמעי כי העבירות אלימות במשפחה לא יזכו לסלחנות.

עוד טענה ב"כ המאשימה כי המלצת שירות מבחן להטלת מאסר על תנאי אינה מתכתבת עם האמור בגוף התסקיר ועם מתחם הענישה שנקבע בפסיקה. ב"כ המאשימה טענה כי יש למקם את עונשו של הנאשם בחלק התחתון של מתחם הענישה אך לא בתחתיתו לאור האמור בתסקיר, ולגזור עליו 14 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי מרתיע, קנס, התחייבות ופיצוי למתלוננת.

ב"כ הנאשם טען כי באישום הראשון מדובר באירוע נקודתי, על רקע וויכוח, שאירע בערב בו הנאשם והמתלוננת שתו לשוכרה. דברי המתלוננת פגעו בדימויו העצמי של הנאשם ובתסכול שחש על כך שאינו עובד, וכן טען כי האירוע אינו מאפיין את הנאשם והוא מצר על מעשיו.

לגבי האירוע באישום השני, טען ב"כ הנאשם כי המדובר באירוע הקודם בזמן, בעבירה קלה ביותר, שגם מקורה הוא באותו וויכוח בין הצדדים.

ב"כ הנאשם טען כי מאחר שמדובר בשני אירועים בעלי קשר הדוק ביניהם ובאותה המתלוננת, יש לקבוע מתחם אחד לשני האירועים.

ב"כ הנאשם טען כי הדברים שמסר לו הנאשם והתרשמותו האישית מהנאשם אינם עולים בקנה אחד עם האמור בתסקיר שירות מבחן, שכן הנאשם טען בפניו כי לא העביר אחריות על המתלוננת, מודע לפסול שבמעשיו ומסר לקצינת מבחן שהוא מוכן לכל הליך טיפול שיוצע לו. ב"כ הנאשם טען כי, ככל הנראה, לשירות המבחן דעה קדומה על הנאשם מהליך המעצר, שכן שם נקבע כי אינו מתאים להליך קהילתי ועלו מתסקיר המעצר אלמנטים שליליים נוספים.

ב"כ הנאשם טען כי אם בית המשפט נתן אמון באמור בתסקיר שירות מבחן ודחה את בקשתו לקבלת תסקיר משלים, הרי שעליו גם לתת אמון בהמלצה שגיבש שירות המבחן ולאמצה. לטענת ב"כ הנאשם, אם שירות המבחן היה סבור שעולה מסוכנות מהנאשם לביצוע עבירות דומות בעתיד, היה ממליץ על הטלת ענישה מרתיעה בדמות מאסר בדרך של עבודות שירות או מאסר בפועל, אך לא כך הם פני הדברים.

ב"כ הנאשם הדגיש כי הנאשם נעדר עבר פלילי, שמר על רצף תעסוקתי, ההליך המשפטי וחלופת המעצר הציבו גבול להתנהגותו התוקפנית והאלימה וכך גם לגבי צריכת אלכוהול, וכן הפנה לאמור בתסקיר לגבי מצבו הרפואי של הנאשם, הגם שלא הוצגו מסמכים על כך.

ב"כ הנאשם הוסיף וטען כי יש להתחשב בכך שהנאשם לקח אחריות על מעשיו, וכן בתחילת ההליכים המשפטיים היה הנאשם עצור במשך שבועיים וחצי, ומאז הוא שוהה ב"בית של יבגני" במעצר בית מלא ללא שום הקלות או הפרות, לא נפתחו נגדו תיקים נוספים וכי המתלוננת לא חוששת ממנו ומעוניינת לחזור לחיים משותפים.

לטענת ב"כ הנאשם, מתחם העונש ההולם אמור להתחיל ממאסר מותנה ועד מספר חודשי מאסר שיכול וירוצו בדרך של עבודות שירות, וכי יש לאמץ את המלצת שירות המבחן להטלת מאסר מותנה.

כשניתנה לנאשם ההזדמנות לומר את דבריו טרם גזר הדין, הוא אמר כי הוא רוצה לחזור לחיי זוגיות עם המתלוננת, וכי הוא מצטער על מעשיו שפגעו בה, כשכיום היא צריכה לשלם לבד את כל הוצאותיה וכן מצטער שמעשיו פגעו באמו שבריא אותה אינה טובה.

המתלוננת העידה מטעם ההגנה ומסרה כי סלחה לנאשם, מעוניינת להמשיך את חייה המשותפים עמו,

כי האירועים מושא כתב האישום לא יחזרו על עצמם, וכי הריחוק מהנאשם אינו טוב עבורה.

המתלוננת מסרה כי היא תושבת זרה בעלת רישיון לישיבת ארעי ומצויה בתהליך לקבלת רישיון קבע בארץ. המתלוננת מסרה טרם האירועים שבכתב האישום היא התגוררה עם הנאשם בבית אמו, ובעקבות ההליך המשפטי, מאחר שהתקשתה לשכור דירה לבד, עברה לגור בבאר שבע עם חברתה, ומצאה שם עבודה בקייטרינג.

דין והכרעה

הנאשם נותן את הדין על שני אישומים, שניהם בעבירות אלימות שבוצעו בשתי הזדמנויות - האחד בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש - בן זוג, והשני בעבירה של תקיפה סתם - בן זוג. בשני המקרים היו הנאשם והמתלוננת נשואים זה לזה והתגוררו יחדיו בבית אמו של הנאשם.

לאור הנתונים האמורים, מאחר שהעבירות בשני האישומים הן עבירות אלימות, שנעברו כלפי אותו קורבן ובנסיבות דומות, ניתן לקבוע כי המדובר באותו "אירוע", אף כי קיים פער זמנים של כשלושה שבועות בין שני המקרים, וזאת בשים לב ל"מבחן הקשר ההדוק" וליתר מבחני העזר אשר נקבעו לעניין זה בפסיקת בית-המשפט העליון (ראו: ע"פ 4910/13 **ג'אבר נ' מדינת ישראל** (29.10.2014); ע"פ 1281/15 **דלאל נ' מדינת ישראל** (03.09.2015) וכן ע"פ 3164/14 **פן נ' מדינת ישראל** (29.06.2015)). קביעה זו עולה בקנה אחד עם טענות ב"כ הצדדים לעונש, מאחר ששניהם טענו להטלת עונש אחד בגין שני האישומים.

עבירות אלימות פוגעות לא רק בגופו של קורבנם, אלא גם בשלוותו, בנפשו וברוחו, ומכאן החומרה הרבה שטמונה בהן. הדברים נכונים ביתר שאת כאשר מדובר בעבירות אלימות בחיק המשפחה.

במעשיו פגע הנאשם בערכים החברתיים המוגנים של שלמות הגוף של המתלוננת, שלווה נפשה וזכותה לביטחון אישי.

באישום הראשון עשה הנאשם את המעשה האלים כלפי המתלוננת בבית, בעקבות ויכוח בין הצדדים על כך שהנאשם אינו עובד, בעת שהנאשם והמתלוננת שתו לשוכרה, ובתגובה הנאשם היכה באגרופו את המתלוננת. הנאשם גרם לחבלה של ממש לעינה של המתלוננת, לנפיחות ואדמומיות בעין, עד כדי כך שהתקשתה לפתוח את עין והיא פנתה לקבלת טיפול רפואי, כעולה מהתמונות שהוגשו במסגרת ראיות לעונש.

האישום השני, הוא קודם בזמן מבחינה כרונולוגית לאישום הראשון בשלושה שבועות, גם הוא אירע על רקע הערת המתלוננת לנאשם כי אינו עובד ובתגובה הוא תפס בזרועה. יוער כי לא מפורט בעובדות כתב האישום היכן היו הנאשם והמתלוננת במהלך האירוע הזה.

מאחר שמדובר בשני אירועי תקיפה בתוך תקופה קצרה, כשניכרת מגמת הסלמה בין שני האירועים, כאשר באירוע השני בזמן (מושא האישום הראשון) תקיפת המתלוננת גרמה לה לחבלה של ממש, לא ניתן להתייחס אל מעשיו של הנאשם כאל אירוע חד-פעמי ונקודתי, שאינו מאפיין אותו ואת מערכת היחסים בינו לבין המתלוננת.

לאור מיהות הקורבן ומאחר שמדובר בהתנהגות אלימה שחזרה על עצמה ואף הסלימה, מידת הפגיעה בערכים החברתיים המוגנים היא ממשית ומוחשית ואינה ברף הנמוך.

בתי המשפט עמדו פעם אחר פעם על חומרת עבירות אלימות המבוצעות כלפי נשים על ידי בני זוג, וכן הדגישו כי יש צורך בהטלת ענישה משמעותית ומרתיעה לשם העברת מסר חד וברור לאלו שעוברים עבירות אלו, כך לדוגמה ב-רע"פ 2329/23 **פלוני נ' מדינת ישראל** (23.3.2023) -

"בית משפט זה עמד פעמים רבות על החומרה של עבירות אלימות בתוך המשפחה, ושל עבירות אלימות כלפי נשים מצד בני זוג בפרט, אשר דומה כי הפכו בשנים האחרונות לחזון נפרץ במחוזותינו. בהקשר זה, ציינתי במקרה אחר כי:

'המדובר בתופעה חמורה ורחבת היקף, המחייבת הטלת ענישה מרתיעה, אשר בנוסף יהא בה כדי לשקף את הפגיעה הקשה שחוות נשים ממעשי אלימות המופעלים עליהן מצד בן-זוגם, בסביבה שאמורה להיות סביבתן הבטוחה והמוגנת' (ע"פ 5307/17 חלאג' נ' מדינת ישראל, פסקה 15 (12.7.2018))."

ראו לעניין זה גם את דברי בית המשפט העליון ב-רע"פ 340/21 **מסרי נ' מדינת ישראל** (28.01.2021);

ע"פ 6758/07 **פלוני נ' מדינת ישראל** (11.10.2007) ו-רע"פ 2503/24 **נחימוב ני נ' מדינת ישראל** (28.03.2024).

עיינתי בפסיקה אליה הפנו ב"כ הצדדים לתמיכה בעתירתם לעונש, כדלקמן: ב"כ המאשימה -ת"פ (שלום-רמ') 12048-12-18 **מדינת ישראל נ' אלולו** (4.8.2020) ו-ת"פ (שלום-נת') 28041-02-22 **מדינת ישראל נ' בן נעים** (11.12.2022). ב"כ הנאשם - עפ"ג (מח'-מרכז) **פלוני נ' מדינת ישראל** (30.9.2015); ת"פ (שלום-רח') 31998-04-20 **מדינת ישראל נ' פרבר** (15.12.2021) וכן ת"פ (שלום-ראשל"צ) **מדינת ישראל נ' חייקין** (15.2.2023).

בנוסף עיינתי בפסיקה הנזכרת בפסיקה הנ"ל ובפסיקה רבה נוספת שעניינה עבירות אלימות בתוך המשפחה, תוך ביצוע ההבחנות הנדרשות לקולה ולחומרה, ראו והשוו - עפ"ג (מח-ב"ש) 36619-04-22 **ברנס נ' מדינת ישראל** (29.6.2022); ת"פ (שלום-רמ') 54750-11-19 **מדינת ישראל נ' פלוני** (30.3.2023); ת"פ (שלום-ים) 3353505-11-12 **מדינת ישראל נ' פלוני**

(9.7.2014); ראו והשוו: רע"פ 3077/16 פלוני נ' מדינת ישראל (2.5.2016); ת"פ (שלום-אש') 27788-06-18 מדינת ישראל נ' פלוני (4.6.2019); ת"פ (שלום-רמלה) 56950-08-18 מדינת ישראל נ' ישראלוב (29.12.2020), ועוד.

בחינת מדיניות הענישה הנוהגת מעלה כי במקרים דומים הוטלו על נאשמים עונשים במנעד רחב בהתאם לנסיבות ביצוע העבירות וחומרתן ולנסיבות האישיות של הנאשמים שעמדו לדין. באופן כללי ניתן לקבוע כי מקום בו לא התקיימו שיקולי שיקום משמעותיים, הענישה הרווחת כוללת הטלת עונשי מאסר בפועל או בדרך של עבודות שירות לצד ענישה נלווית.

לאור עקרון ההלימה, הערכים החברתיים שנפגעו ומידת הפגיעה בהם, הענישה הנוהגת ונסיבות ביצוע העבירות, ובכלל זה העובדה שמדובר באלימות שחזרה בשתי הזדמנויות, מתחם העונש ההולם נע החל ממאסר למשך מספר חודשים שיכול וירוצה בדרך של עבודות שירות ועד למאסר בפועל בן 14 חודשים, לצד ענישה נלווית.

כפי שעולה מתסקיר שירות המבחן - שיקולי שיקום אינם מתקיימים בענייננו, ועל כן, אין מקום לסטות ממתחם העונש ההולם לקולה מטעמי שיקום.

אשר לנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירות, כפי שצוין בתסקיר, הנאשם יליד שנת 1975, עלה לארץ מבלרוס. תפקודו התעסוקתי של הנאשם, מצבו האישי והבריאותי, תוארו בהרחבה בתסקיר שירות המבחן ולא אחזור על האמור בו.

בנוסף לכך, פורט מצבו הרפואי העדכני של הנאשם בחוות דעתו של הממונה על עבודות השירות בשב"ס, ולאור מצבו זה, נמצא הנאשם כשיר לריצוי מאסר בדרך של עבודות שירות, במגבלות וקיצור שעות העבודה.

לקולה יש להתחשב בכך הנאשם נעדר עבר פלילי, הודה במיוחס לו בכתב האישום המתוקן וחסך בכך זמן שיפוטי יקר לרבות את עדות המתלוננת.

הנאשם נעצר בעקבות מעשיו המתוארים באישום הראשון, ושוחרר לאחר כעשרה ימים למעצר בית בפיקוח ב"בית של יבגני", שם הוא שוהה עד היום. הנאשם היה בקשר עם המתלוננת למרות הצו שאסר עליו זאת, ולא ידוע על הפרות נוספות.

המתלוננת ילידת בלרוס, נשואה לנאשם מזה כחמש שנים בנישואים אזרחיים ובעלת מעמד זמני בארץ. המתלוננת והנאשם הביעו רצון לחזור לקשר זוגי לאחר סיום ההליך המשפטי, והמתלוננת העידה על כך גם בעת הדיון בו נשמעו הטיעונים לעונש. לא אוכל לתת משקל רב לעמדת המתלוננת במקרה זה, נוכח העובדה שהיא תלויה בהמשך היחסים עם נאשם לצורך הסדרת מעמדה החוקי, בשים לב לכך

שלא יזמה את הגשת התלונה למשטרה נגד הנאשם לאחר איזה מאירועי האלימות וכן בשים לב להתרשמות שירות המבחן כי היא נוטה למזער מהתנהלותו הבעייתית של הנאשם והקשיים שחוו, מבטאת עמדה מגוננת ומצמצמת וממוקדת ברצונה לשמר את הקשר הזוגי.

מתסקיר שירות המבחן עלה כי הנאשם שלל נזקקות טיפולית, והתבטא באופן מצומצם ומטשטש לגבי התנהגותו האלימה, ואף תפס את עצמו כקורבן לאלימות מילולית מצד המתלוננת. הנאשם אישר כי בתקופה שקדמה לביצוע העבירות הוא צרך אלכוהול באופן מוגבר, אך שלל התמכרות לאלכוהול או נזקקות טיפולית בתחום זה וכן בתחום מניעת אלימות זוגית.

לאור גורמי הסיכון להישנות ביצוע עבירות בעתיד למול גורמי הסיכוי במצבו של הנאשם כמפורט בתסקיר שירות המבחן, ולאור עמדת הנאשם ושלילת קושי או צורך בסיוע מקצועי, חרף העובדה שעלו אינדיקציות ברורות לצורך בכך, לא בא שירות המבחן בהמלצה טיפולית בעניינו.

לא אוכל לקבל את הביקורת שהשמיע ב"כ הנאשם על עמדת שירות המבחן, לפיה לכאורה ננעלה דעתו עקב התרשמותו מהנאשם במהלך הליך המעצר, בעוד שלטענתו כי הוא עצמו התרשם מדברי הנאשם באופן שונה. שירות המבחן הוא הגוף המקצועי והאובייקטיבי המייעץ לבית המשפט. שירות המבחן פגש בנאשם, קיבל את ההתייחסויות שלו כמפורט בתסקיר, יכול היה להתרשם ממנו הן בהליך המעצר והן במסגרת התיק העיקרי, כשהנאשם חזר ושלל כל רצון או צורך טיפולי והיה מעוניין לסיים את ההליך המשפטי בהקדם האפשרי.

בצד דברים אלו, אוסיף כי על אף החשיבות שיש לתת לאמור בתסקיר שירות המבחן והערכה למקצועיותו, הרי ששירות המבחן רואה לנגד עיניו את האינטרס האישי של הנאשם בלבד, ואילו על בית המשפט מוטלת החובה להתחשב בשיקולי ענישה רחבים יותר.

המלצתו העונשית של שירות המבחן לסיים את ההליך המשפטי בהטלת מאסר על תנאי וללא המשך מעורבותו, אינה עולה בקנה אחד עם מתחם הענישה ההולם.

במצב הדברים הקיים בו הנאשם לא עבר כל טיפול, כך שמוקד הבעייתיות במצבו לא אוין ואף לא צומצם, התרשמות שירות המבחן כפי שתוארה בתסקיר לפיה הנאשם "חווה את ההליך הפלילי כגורם מרתיע במידה מסוימת", אינה מצדיקה חריגה ממתחם העונש ההולם והטלת מאסר מותנה בלבד.

כן שקלתי את העובדה שהנאשם לא ריצה בעבר מאסר, וכן כי על אף שאינו עובד מזה תקופה משמעותית ועוד בטרם החל ההליך המשפטי, הרי שאם יוטל עליו עונש של מאסר שירוצה בדרך של עבודות שירות הוא לא יוכל לחזור ולהשתלב במעגל העבודה, אם ירצה בכך, כל עוד לא יסיים לרצות את עבודות השירות.

כמו כן, לקחתי בחשבון את מצבו הרפואי של הנאשם, כעולה מטיעוני הסנגור וכמפורט בחוות דעתו של הממונה על עבודות השירות בשב"ס, לפיה ביום 2015 התגלה גידול סרטני בכליה של הנאשם, הוא עבר כריתת כליה, טופל בכימותרפיה, ובשנת 2016 התגלה גידול TCC בשלפוחית השתן והנאשם עבר הסרה של הממצאים. עוד צוין כי שבועיים טרם ראיון ההתאמה, היה הנאשם מאושפז עקב אירוע של פרכוסים על רקע ירידה ברמת המגנזיום בדם. הנאשם עבר בירור והודגמו חזרה של ממצאים בשלפוחית השתן, והוא מועמד לביצוע בדיקת ציסטוקופיה. צוין בחוות הדעת כי הנאשם זקוק להמשך בירור וטיפול אונקולוגי, וכי מצבו התפקודי שמור. הנאשם נמצא כשיר לבצע עבודות שירות עם מגבלות וקיצור שעות.

בנוסף, הבאתי בחשבון את שיקולי ההרתעה - הן הרתעת הרבים והן הרתעת הנאשם עצמו.

לאחר ששקלתי את מכלול השיקולים שפורטו לעיל, מצאתי כי באיזון הראוי בין שיקולי הענישה השונים ולאור כלל הנסיבות שהובאו לפניי, יש להשית על הנאשם ענישה המצויה ברף התחתון של מתחם העונש ההולם אך לא בתחתיתו, וכן להטיל על הנאשם ענישה מרתיעה צופה פני עתיד.

לאור עמדת המתלוננת, לא אורה על הטלת פיצוי, על אף הנזק שנגרם לה כתוצאה ממעשיו של הנאשם, וכן לא אורה על הטלת קנס מאחר שהנאשם אינו עובד.

סוף דבר

לאור כל האמור לעיל, אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

א. מאסר לתקופה של 6 חודשים, אשר ירוצה בדרך של עבודות שירות, החל מיום 27.8.2025 בדואר ישראל, רחוב אליהו איתן, ראשון לציון, 5 ימים בשבוע, 6.5 שעות עבודה יומיות. בערבי חג וחול המועד הנאשם יועסק במקום העבודה וגם אם לא עבד באותו יום, בין מסיבותיו ובין מפני שהמקום סגור, יחויב ביום עבודה מלא.

הובהר לנאשם, כי עליו לעמוד בתנאי הפיקוח ובביקורות הפתע, וכי כל הפרה בעבודות השירות, לרבות צריכת סמים ואלכוהול, או ביצוע עבירות נוספות, יביאו להפסקה מנהלית ולריצוי העונש במאסר ממש.

על הנאשם להתייצב ביום 27.8.2025 בשעה 08:00 לצורך קליטה והצבה בפני המפקח על עבודות השירות ב"יחידת ברקאי" עבודות שירות, שלוחת מרכז, רחוב סלמה 53, תל-אביב (בניין משרד הפנים).

ב. מאסר מותנה למשך 4 חודשים, אשר יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מהיום יעבור הנאשם כל עבירת אלימות מסוג עוון.

ג. מאסר מותנה למשך 6 חודשים, אשר יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מהיום יעבור הנאשם כל עבירת אלימות מסוג פשע.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי מרכז-לוד תוך 45 ימים.

הכספים שהופקדו בהליך המעצר יוחזרו למפקידם, וזאת באין מניעה חוקית לרבות עיקולים ובהתאם לכללי המזכירות.

המזכירות תשלח עותק מגזר הדין לממונה על עבודות השירות בשב"ס ולשירות המבחן.

ניתן והודע היום, י"ג תמוז תשפ"ה, 09 יולי 2025, במעמד הצדדים.